

Milan Petržela | Roman Smutný

REKORDMAN

MILAN

PETRŽELA

xyz

Rekordman

Milan Petržela

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Roman Smutný, Milan Petržela

Rekordman Milan Petržela – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Je vaše knihovna přecpaná a při každé další knize se nezdravě zapotí? Přehodnoťte tréninkový plán a snižte jí zátěž s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

ROMAN SMUTNÝ
MILAN PETRŽELA

REKORDMAN
MILAN PETRŽELA

xyz

PSAL SE LISTOPAD 2022, KDYŽ ZÁLOŽNÍK SLOVÁCKA

Milan Petržela v zápase proti Pardubicím překonal rekord Jaroslava Šilhavého v počtu startů v české nejvyšší fotbalové soutěži. Kolem mety 465 zápasů se přehnal rychlostí, kterou coby dravé pravé křídlo ofenzivní letky Pavla Vrbu dlouhá léta ničil své soupeře, a nehodlal jen tak zastavit. S poděkováním přijal sympatický dar od soupeře z Pardubic v podobě tašky plné perníčků, posilnil se – a během následujících dvou let ještě pěkných pár zářezů přidal. Prozatím poslední start mezi českou fotbalovou smetánkou zapsal v závěru listopadu 2024. Jeho sbírka představení na zelených pažitech se tak zastavila na úctyhodném numeru 519. Zda je to číslo konečné, nebo bude ještě navýšeno, není v době sepsání této knihy jisté. Ale rozhodně to není vyloučené!

Málokdo ví, že velký příběh subtilního pohodáře obdařeného enormním fotbalovým umem málem skončil dřív, než pořádně začal. Tedy, on vlastně opravdu na nějakou dobu skončil. V náročném období přechodu z dorostu do dospělého fotbalu jeden ukvapený závěr způsobil, že dnešní ligový rekordman na nějakou dobu zklamaně pověsil kopačky na hřebík. Nebýt záchranného lana z rukou někdejšího řízného obránce brněnské Zbrojovky a toho času již trenéra Josefa Mazury, český fotbal by dnes byl o jednu výraznou osobnost chudší.

Hoštice-Heroltice, malá obec nedaleko Vyškova, mohou být hrdé na svého rodáka, který právě odsud vyrazil dobýt svět. Uspěl, přesto zůstal tím skromným klukem, který má rád lidi, smích

a hlavně míč přilepený na kopačce. Člen legendární sestavy Viktorie Plzeň, jež pod vedením přerovského rodáka Pavla Vrby překopala poměry v tuzemském fotbale, čtyřnásobný mistr ligy, dvojnásobný vítěz českého poháru, devatenáctinásobný reprezentant a účastník Eura 2012, jenž poté okusil i svět Bundesligy, by teoreticky mohl po světě chodit s nosem vzhůru k nebesům. Jenže to by se nesměl jmenovat Milan Petržela. Jeho příběh je nejen vyprávěním o krutém pádu a následné jízdě až ke hvězdám, ale rovněž o poctivosti, pracovitosti, skromnosti i neokázalosti. Slova, která jako by upadala v zapomnění. I z toho důvodu by bylo fajn, kdyby takových příběhů bylo co nejvíc. V dnešní době jsou zatraceně potřeba.

Milí čtenáři, přeji vám inspirativní čtení.

KAPITOLA 1

- **Fotbalové začátky - TJ Hoštice-Heroltice**
- **Z Vyškova přes Drnovice do Brna...**
- **... a zpět do Drnovic**

Milane, čím byli tví rodiče?

Mamka pracovala celý život v prádelně, kde prala nemocnicím a dalším velkým institucím prádlo. Taťka pracoval pro jednu vyškovskou firmu, se kterou často vyjížděl na montáže do Sýrie, kde dělal svářečské práce. Do mých čtyř let tam byl nastálo, potom se vrátil a svařoval, brousil a dělal se železem u nás. Postupem času si založil firmu a má ji dodnes.

Jestli to chápu správně, tak do čtyř let sis tátu doma moc neužil, že?

Moc ne. Ne že bych ho neviděl vůbec, ale hrozně málo. Vzpomínám, že nám občas kupoval věci, které tady tehdy vůbec nebyly. Třeba nám od něj přišel balík a v něm byl videorekordér. Někdy i přijel, aspoň na otočku.

Narodil ses ve Vyškově, ale žili jste...

... v Hošticích-Herolticích. Když jsem se narodil, naši už měli rozestavěný barák. V něm jsme žili celý další život.

Dělal u vás někdo sport?

Všichni. Taťka i brácha, takže pro mě byl fotbal jasná volba. Navíc u nás na vesnici žádný jiný sport tehdy nebyl. Nějaký hokej nebo tenis tam nikdo nehrál. Celá dědina jsme byli fotbalisti, kteří furt kopali do balonu před barákem, stavěli jsme si různé branky, pořádali jsme turnaje.

Jak vás s bráchou rodiče vychovávali?

Hodně nám kladli na srdce, že si musíme udělat školu, a stejně tak jim záleželo na tom, abychom sportovali, protože jsme to milovali celá rodina. Naši s námi od malička jezdili po trénincích a zápasech a hodně nás v tom podporovali.

Brácha je starší?

O čtyři roky. Když jsem začínal s fotbalem, tak u nás na vesnici byli jenom žáci. Přípravky ne. Coby pětiletý jsem hrával s patnáctiletými kluky, takže věkový rozdíl byl obrovský, ale zase jsem si díky tomu mohl zahrát s bráchou. Trénoval nás náš taťka, takže jsme byli všichni pohromadě. Táta-trenér nás vždycky naložil do auta, odvezl nás do jiné vesnice, kde se hrál zápas, a tak to otočil třeba třikrát, než nás tam všechny navezl. Do fotbalu byl blázen. Tehdy to tak chodilo. Rodiče ostatních, když nemohli své dítě odvézt na zápas, tak jej prostě nechali stát u kabiny s tím, ať

si jej trenér odveze, jak chce. Táta se pak musel otáčet, aby tak tak stihl začátek zápasu – a po něm nás zase všechny rozvážel domů. Kromě funkce trenéra byl i správcem hřiště, takže sekal trávu a staral se i o další věci nezbytné k chodu klubu. Z práce mířil vždycky rovnou na hřiště.

To byli ještě ti správní srdcaři, kteří tohle všechno dělávali zadarmo, čistě z lásky k dětem a k fotbalu, že?

No jasně. Z práce utíkal na hřiště, sedl na sekačku, potom musel pohrabat, posekanou trávu odvézt, vyprat a nachystat dresy. To nemohl dělat někdo, kdo nebyl blázen do fotbalu.

Pro vesnický fotbal bývalo typické i to, že byla jen jedna kategorie žáků.

Když jsem vyrůstal, tak byli jen žáci, dorostci a muži béčko a áčko. Proto když jsem začínal, byli mnozí mí spoluhráči oproti mně už chlapáci jak sviňa. Na druhou stranu to možná taky k něčemu bylo. Vyrůstal jsem už skoro mezi chlapama. Žádné přípravy, prostě mě hned hodili do vody a per se. Hodnotím to kladně. Byla to dobrá průprava.

Museli jste s bráchou přiložit ruku k dílu i doma?

Kolem baráku bylo vždycky dost práce. Přes týden nás tatka úplně nemordoval, ale v sobotu to bylo dané. Ráno zavčas budíček, šly se udělat věci okolo baráku a až potom na fotbal. A když se hrálo v neděli, tak jsme celou sobotu pracovali rukama.

Chovali jste dobytek?

My doma ne, ale děda, který bydlel hned přes cestu, choval spoustu zvířectva. I k tomuto jsem tudíž měl poměrně blízko, třeba zabíjení králíka jsem viděl, ale sám bych jej asi nezabil. Chodil jsem krmit slepice a dělal jsem takové ty klasické věci. Třeba prasata ale děda neměl, choval slepice a králíky.

Jak jste na tom byli ekonomicky?

Díky tomu, že tatka jezdil na ty zahraniční montáže, tak docela dobře. Měl trošku lepší peníze než lidi, kteří pracovali jen v Česku. Žili jsme si dobře. Stavěl se barák, neměli jsme problém s jídlem nebo s oblečením, i auto jsme měli, takže jsme si žili nechci říct na vysoké noze, to určitě ne, ale na tehdejší poměry dobře.

Jaké jste měli auto?

Ford Escort a předtím ladu kombíka, kam nás tatka vždycky naházel do kufru a vezl nás na fotbal. Naložil nás tam pokaždé co nejvíc, aby to nemusel tolikrát otáčet.

Je vtipné, jak se za ty roky posunuly bezpečnostní standardy. Dnes musí každé dítě jezdit v sedačce. Takový způsob transportu už by v dnešní době asi neprošel.

Jasně. Samozřejmě, kdyby se něco stalo, tak by to asi nebyla sranda, ale to si tehdy nikdo moc nepřipouštěl. A i policajti měli jiné měřítko.

Jak jste trávili letní prázdniny?

Rodiče nás posílali na tábory, takže jsme vždycky první dva týdny prázdnin trávili na táboře. Jednou jsme byli s rodiči autobusem v Itálii, ale jinak s námi nikam moc nejezdili. Po návratu z tábora už jsme si hráli s ostatními na vesnici, třeba jsme si stavěli bunkry. A nakonec jsme stejně vždycky skončili na hřišti.

Co sis nejvíc přál dostat pod stromeček?

Dárky se točily kolem fotbalu. Tenkrát nebyly fotbalové dresy jako dnes, takže největším snem byly kožené kopačky. Tehdy se běžně hrávalo v gumotextilkách, takže kdo měl kožené kopačky, byl na vesnici frajer. K dalším oblíbeným dárkům patřily chrániče, balony, které jsme dostávali o každých Vánocích. Dostávali jsme ale i kola a další sportovní věci. Naši zkoušeli i nějaké knížky, ale ty nás moc nechytly. A pak klasicky pyžamo, trenky a ponožky (*směje se*).

Měl jsi už jako kluk sen stát se profesionálním fotbalistou?

Jednoznačně. Dodnes na to vzpomíná teta, která bydlela vedle nás. Prý jsem jí už jako malý říkal: „Teto, já rukama pracovat nebudu, já budu fotbalista.“ Měl jsem jasnou volbu, a nakonec se mi to podařilo.

Byl jsi od žákovských let ofenzivně laděný?

Jo. Už jako malý jsem byl rychlý, takže i proto mě vždycky tlačili dopředu, tím spíš, že jsem neměl výšku, takže vzadu bych byl zbytečný. Nastupoval jsem většinou na křídle nebo v útoku.

Vybavíš si svůj první fotbalový úspěch?

Úplně konkrétně ne, ale na turnajích jsem často vyhrával ceny pro nejlepšího střelce nebo nejlepšího hráče. V tom se mi dařilo. Hodně mě potěšilo, když se mi podařilo něco vyhrát na Kouba Cupu, což byl celorepublikový turnaj. Navíc jsem dostal tričko nebo ponožky Nike, což bylo něco. Kdo měl tehdy značkové tričko, byl bůh.

Táta tě trénoval po celou žákovskou éru?

Jo. Když jsem později odešel hrát jinam, táta skončil jako trenér, protože by nestíhal vozit mě na tréninky a ještě trénovat u nás na vesnici.

Kdo byl v té době tvůj idol?

Roberto Baggio. Líbil se mi jeho ladný herní styl. A zaujal mě i tím svým copánkem. To tenkrát bylo něco.

Měl jsi možnost sledovat zahraniční fotbal?

V televizi se vysílalo Euro a podobně, ale jinak si nevzpomínám, že bychom sledovali nějaký ligový fotbal, ani český. Vyba-vuju si spíš jen reprezentační zápasy. Tehdy byly v televizi čtyři programy, jednou týdně se vysílal maximálně nějaký jeden zápas a tím to haslo. To jsme vždycky všichni zasedli k televizi.

Kterému klubu jsi fandil?

Tehdy hrály ligu Drnovice, kam jsme jezdívali na fotbal, takže asi řeknu Drnovice. Zahraniční kluby šly mimo nás.

To byla zrovna ta zlatá éra Drnovic, že?

Přesně tak. Vždycky jsme se tam sjeli na fotbal z okolních vesnic, nakonec i samotné Drnovice jsou vesnice. To byl vždycky svátek. Radek Drulák, Míra Kadlec, Timko, Tuma... Tam bylo slavných hráčů... Když jsem tam šel hrát, tak jsem těmto borcům občas podával balony. To byl taky zážitek jak sviňa (*usmívá se*).

Do Drnovic jsi přišel v kolika letech?

Vzal jsem to ještě přes Vyškov. Tam jsem šel z Hoštic, hrál jsem tam necelé dva roky a odešel jsem do Drnovic, protože byly daleko zvučnější. To mi bylo deset let. Vydržel jsem tam až do dorostu. Když jsem měl odejít k mužům, tak mě nechtěli, protože jsem byl malý skřítek. Tvrdili mi, že mezi dospělými nemám šanci. Zareagoval jsem na to tak, že jsem úplně skončil s fotbalem.

KAPITOLA 2

- **Konec s fotbalem v osmnácti**
- **Spasitel Josef Mazura**
- **Triumfální návrat do Drnovic**

Kolik ti bylo v době, kdy ti řekli, že nemáš šanci uchytit se v dospělém fotbale?

Osmnáct. Ještě jsem se zkusil zeptat v béčku Drnovic, ale i tam mi trenér řekl, že mě nechce. Táta se znal ze školy s Pepou Mazurou a přes něj mi domluvil zkoušku v druholigové Jihlavě. Strávil jsem tam týden a na jeho konci mi řekli, že fotbalově jsem na tom suprově, ale bohužel nemám postavu na chlapský fotbal. Takže konec. V tu chvíli jsem řekl tátovi, že končím, že už mě nebaví pořád jezdit po zkouškách, aby mi pokaždé řekli, že nemám šanci, protože jsem malý. Táta mi nabídl, že můžu pracovat u něj ve firmě. Začal mi režim o půl páté ráno budíčkem a do čtyř odpoledne pak v práci. Železo, svařování, broušení, vrtačka... Klasická manuální práce v montérkách. Po práci na pívko za jézédákama, kteří tam už nějakou seděli, pár pivek, domů a na druhý den to stejné znovu. S fotbalem jsem se rozloučil s tím, že hrát budu maximálně u nás na vesnici. A potom

jsem šel na vojnu. Tam přišel zlom. Jednoho dne si mě nechal na recepci zavolat pan Mazura. Já tenkrát seladonek, náušničky a tak... Pan Mazura mě drapl pod krkem, zvedl mě na zeď a řekl: „Zítra tě chci vidět na tréninku. A jestli ne, tak si pro tebe přijedu!“ Tenkrát Drnovice zrovna po aféře sestoupily do třetí ligy. Vytrhl mi náušnice z uší, no rapl (*směje se*). Tak jsem na druhý den přišel a začal s nimi trénovat. Na vojně mi povolili chodit odpoledne na tréninky. Dopoledne jsem pracoval na poště, kde jsem rozdělával dopisy. Začal jsem hrát třetí ligu a pan Mazura se divil, co dělám tak nízko. Odpovídal jsem mu: „Díky, trenére, jste hodný, ale já si myslím, že na víc nemám.“ „Ty vole, ty musíš hrát ligu,“ on na to. Já sám jsem tomu v té době vůbec nevěřil. Pak jsme postoupili do druhé ligy, v ní jsem odehrál asi pět zápasů a přijeli si pro mě z 1. FC Synot. Vybral si mě pan Jarolím a já jsem byl najednou v lize.

Teda, to je příběh. Takže Josef Mazura ti zachránil kariéru.

Ano. Díky tomu, že s tátou chodili do školy. Jinak by se o mně nedověděl. Táta si mu asi postěžoval a on to vzal takhle zhurta. Čuměl jsem, byl jsem vyjevený, ale aspoň to, že mě drapl pod krkem, k něčemu bylo.

Vrátil ti sebedůvěru.

Jednak to a taky nade mnou držel ochrannou ruku, což by žádný jiný trenér neudělal. I když se mi nedařilo, tak mě pan Mazura dokázal zvednout a podržet mě v sestavě. Díky tomu

mi začalo růst sebevědomí. Díky němu jsem se dostal tam, kam jsem se nakonec dostal.

Trenér Mazura měl vždycky nálepku psa obránáře a čelil kritice za ne moc pohledný fotbal. Jak jsi jej vnímal ty?

Dokázal kluky vyburcovat, ale je fakt, že nic moc fotbalového po nás nechtěl. Nějakou kombinaci nebo hezký fotbal, to ne. Vždycky do nás tlačil, ať jsme agresivní, nepříjemní a ať je pokope. Klasika. Jaký býval na hřišti on, totéž chtěl po nás. Hráli jsme důraznější fotbal a své ovoce to přineslo.

Bavíme se o roce 2002. Dnes už je fotbal jinde.

Je to tak. Dnes už by s tímto těžko něco dokázal, ale tehdy to na soupeře platilo. Vlítli jsme na ně, trochu je pokopali a bylo to.

Vzpomeneš si na nějaký zápas, na nějž ses byl v mládí osobně podívat, tedy kromě Drnovic?

Vzpomínám, když hrálo Boby Brno se Slavií a přišlo tam pět-
atřicet tisíc lidí. Ale abych se dostal na nějaký jiný fotbal, nebo dokonce do zahraničí, to vůbec. I tohle byl ale krásný zážitek. Lužánky byly narvané a navíc fandili úplně všichni, ne pouze kotel, jak to bývá. Lidi skákali na tribunách, to byl mazec.

Jak vzpomínáš na školu?

Moc dobře ne. Nebavila mě, brali jsme ji jako nutné zlo. Vždycky jsem se těšil, až to budu mít za sebou. Těšil jsem se, až budu

mít volno a budu moct jít na hřiště. V šesté třídě jsem přestoupil na základku do Brna, protože tehdy si mě vybral tým Zeman Brno. Ono to bylo tak. Měl jsem přestoupit z Drnovic do Boby Brno. Jenže pan Gottvald mě nechtěl pustit. Chtěl za mě spoustu peněz. Tenkrát musel táta zaplatit ze svého padesát tisíc, aby mě z Drnovic vykoupil. Jenže v Boby Brno nakonec tátovi řekli, že pokud bude chtít, aby jeho syn hrával, bude se muset hodně snažit. A gestem mu naznačili, že mají na mysli peníze. To bylo pro tátu nepřijatelné, takže jsem nakonec šel do Zemanu Brno, kde to bylo všechno v pohodě. Každý den jsem jezdil o půl páté autobusem od nás z vesnice, abych stihl na osm vyučování v Brně. Pak mě rodiče dali na internát, to bylo někdy v osmé třídě. Celý týden jsem se o sebe staral sám. Vždycky v pátek jsem sbalil špinavé prádlo, narval jej do batohu a jel jsem domů. Hned v sobotu jsem jel zpátky do Brna na zápas. V neděli jsem udělal něco doma, nachystal jsem si věci a v pondělí v půl páté zase na autobus do Brna. Dodneška na to vzpomínají mamčiny kámošky, kterým říkám tety. Říkají mi: „Milánku, my jsme tě vždycky litovaly, tys býval ověšený taškami, do toho jsi měl velkou kabelu, nebylo tě ani vidět, jak jsi byl malej, jednu kabelu jsi měl přes rameno, tahal jsi ji po zemi...“ Takže ty rozjezdy nebyly úplně jednoduché, ale mně tehdy vůbec nepřišlo, že by to bylo nějak divné. Nelitoval jsem se, naopak. Měl jsem to rád, byl jsem rád, že jsem mohl být v Brně. Ostatním klukům už se zapalovaly lýtka, už začínali chodit někam popíjet, ale já jsem měl jasno, že víkend patří fotbalu. Ničemu jinému. Asi je důležité, aby dítě mělo v hlavě svůj cíl a šlo si za ním. Klíčové bylo i to, že mě